

عنوان مقاله:

بررسی رابطه خودبیمارانگاری با سبک های دلبستگی، ناگویی هیجانی و اضطراب در دانشجویان

محل انتشار:

فصلنامه پژوهشنامه تربیتی، دوره 12، شماره 51 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

مجید پورفرج عمران - گروه روانشناسی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه شاهد، تهران، ایران

بنت الهدی بهروزی - گروه روانشناسی، واحد آیت الله آملی، دانشگاه آزاد اسلامی، آمل، ایران

خلاصه مقاله:

این پژوهش به بررسی رابطه ی سبک های دلبستگی با متغیرهای ناگویی هیجانی ، اضطراب و خودبیمارانگاری پرداخته است . از میان دانشجویان مقطع کارشناسی ارشد دانشگاه آزاد واحد آیت الله آملی تعداد ۳۳۰ نفر به صورت تصادفی انتخاب شدند و پرسشنامه های سبک دلبستگی، ناگویی هیجانی، اضطراب و خودبیمارانگاری را تکمیل نموده اند. داده ها با استفاده از آزمون همبستگی پیرسون و رگرسیون گام به گام مورد تحلیل قرار گرفت. نتایج نشان داد که بین سبک دلبستگی ایمن و ناگویی هیجانی ، اضطراب و خودبیمارانگاری رابطه وجود دارد اما بین سبک دلبستگی اجتنابی با متغیرهای ناگویی هیجانی ، اضطراب و خودبیمارانگاری رابطه ای مشاهده نشده است. نتایج تحلیل رگرسیون نشان می دهد که دلبستگی دوسوگرا ۲۴ درصد واریانس خودبیمارانگاری را تبیین می کند و متغیرهای دیگر به ترتیب میزان پیشبینی کنندگی ناگویی هیجانی ، اضطراب، دلبستگی ایمن و اجتنابی که به همراه دلبستگی دوسوگرا در مجموع ۳۶ درصد واریانس خودبیمارانگاری را تبیین می کنند. سبک های دلبستگی با ناگویی هیجانی، اضطراب و خودبیمارانگاری رابطه دارد. ناتوانی در حساسیت و پاسخدهی مادرانه می تواند به دلبستگی نایمن منجر می گردد و مانع تحول مهارت های موثر تنظیم هیجانی و یکپارچگی شناخت و هیجان می شود و در نتیجه به نشانه هایی مانند خودبیمارانگاری، اضطراب ، ناگویی هیجانی به عنوان نشانه هایی برای فراخوانی پاسخ های مراقبت جویی از دیگران به سبب اضطراب بالا منجر می شود.

کلمات کلیدی:

Key words: attachment styles, alexithymia, Anxiety, and hypochondriasis

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1633738>

